

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Milana Kamlacha a Mgr. Daniely Zemanové v právní věci žalobkyně **B. a.s.**, právní nástupkyně **B. B., spol. s r. o.** zast. JUDr. Miroslavem Kozmíkem, advokátem se sídlem Brno, Smetanova 17, proti žalované **Státní veterinární správě**, se sídlem Praha 1, Těšnov 17, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze č. j. 7 Ca 29/2003 – 31, ze dne 21. 1. 2005,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti .

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností napadla žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalované č.j. 1409/2002, ze dne 11. 11. 2002. Napadeným správním rozhodnutím změnila žalovaná prvoinstanční správní rozhodnutí Městské veterinární správy v Brně č.j. 430/2002, ze dne 24. 7. 2002 tak, že uložila stěžovatelce pokutu ve výši 40 000 Kč za porušení ust. § 23 odst. 1 písm. c) zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „veterinární zákon“), neboť jako provozovatelka jatek v provozu, kde není trvalý veterinární dozor, neohlásila Městské veterinární správě v Brně dodávku jatečných zvířat nejméně 24 hodin před jejím uskutečněním.

Městský soud v Praze se ztotožnil se závěrem žalované, že stěžovatelka citovanou povinnost porušila. Tato skutečnost jednoznačně plyne z obsahu správního spisu, jakož i z vyjádření stěžovatelky učiněných v průběhu správního řízení. Tvrzení stěžovatelky, že svou činnost ohlásila dne 27. 6. 2002 příslušnému správnímu orgánu, nemá oporu

v dokazování ve správním řízení a ta ji ani v soudním řízení nijak hodnověrně neprokázala. Pokud stěžovatelka v žalobě dovozovala splnění této své povinnosti veterinárními osvědčeními č. 87/02 a 88/02, není podle soudu tento její názor správný. Zmíněná veterinární osvědčení osvědčují toliko skutečnosti o zdravotním stavu zvířete a o nakažové situaci v chovu, z něhož je zvíře přemísťováno [ust. § 6 odst. 1 písm. b) bod 2 veterinárního zákona], přičemž zákon tuto povinnost ukládá nikoliv provozovateli jatek (stěžovateli), nýbrž chovateli, tedy osobě od stěžovatelky odlišné.

Skutkový závěr, že příhon zvířat nebyl řádně veterinární správě nahlášen, vyplývá jak ze zjištění veterinární správy ze dne 1. 7. 2002, tak i z vyjádření stěžovatelky při projednání věci dne 17. 7. 2002, kde její zástupce uvedl, že v zásadě souhlasí s tím, že k porušení zákona došlo. Tyto důkazy, provedené bezprostředně po skutku, vzal soud za věrohodné, ostatně jejich věrohodnost stěžovatelka ani nijak nenapadla. Naopak prohlášení stěžovatelky ze dne 20. 1. 2005, učiněné až po dvou a půl letech od skutku při jednání soudu, se ve světle shora uvedených důkazů jeví soudu jako nevěrohodné a dle jeho názoru vyvrácené důkazy, které shromáždila žalovaná ve správním řízení.

Jako právně nevýznamnou posoudil Městský soud v Praze otázku, či vinou došlo ke svozu zvířat na jatka v jiném termínu, jakož i (s ohledem na skutkovou podstatu správního deliktu) tvrzení stěžovatelky, že zvířata byla před porážkou prohlédnuta veterinární správou.

Z hlediska zákonných podmínek, podle nichž se určuje výše pokuty, je nakonec bezvýznamná i námitka stěžovatelky, že hodnota poraženého dobytka činila pouhých 12 000 Kč. Bez ohledu na to (a naopak s přihlédnutím k povaze sankcionovaného jednání) posoudil Městský soud v Praze pokutu uloženou zhruba v jedné v desetině zákonné sazby jako přiměřenou.

Ze všech uvedených důvodů zamítl Městský soud v Praze žalobu podle ust. § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) jako nedůvodnou.

Podanou kasační stížností napadla stěžovatelka rozsudek Městského soudu v Praze z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Soud a potažmo i správní orgán totiž opírají své skutkové závěry o zjištění veterinární správy ze dne 1. 7. 2002 a protokol o projednání věci ze dne 17. 7. 2002, přičemž pouze tyto důkazy považuje soud za věrohodné. Takto zjištěná skutková podstata nemá podle stěžovatelky oporu ve spisech.

Vyjádření zástupce stěžovatelky ze dne 17. 7. 2002, že v zásadě souhlasí s tím, že zákon byl porušen, je obecné, neurčité a nevztahuje se k žádnému konkrétnímu ustanovení. Ani v případě zjištění veterinární správy z 1. 7. 2002 se podle stěžovatelky nejedná o žádný důkaz neoznámení příhonu, neboť kontrolní zápis v inkriminované části obsahuje pouze tvrzení kontrolního pracovníka, že „příhon určitých zvířat nebyl veterinární správě předem oznámen“, aniž by toto tvrzení bylo podloženo nějakým důkazem. Přesto byla tomuto bezdůkaznému tvrzení přiznána věrohodnost a stoprocentní pravdivostní hodnota, zatímco prohlášení a případná svědecká výpověď MVDr. N. byly předem označeny jako nevěrohodné poukazem na uplynulou dobu. V této souvislosti poukazuje stěžovatelka na to, že nevěrohodnost tvrzení stěžovatele se vyvozuje z časového odstupu způsobeného dobou, po kterou se spis nachází u soudu.

Dále stěžovatelka upozorňuje na to, že dr. N. rozporoval kontrolní tvrzení již svým podáním ze dne 4. 7. 2002, které bylo rozhodujícími orgány zcela opominuto. Není rovněž pravda, že z důvodu neoznámení příhonu nebylo provedeno vyšetření před porážením. O vyšetření zvířat svědčí veterinární osvědčení č. 87/02 a 88/02. Městský soud v Praze pak zcela pominul bod. 2.2. čl. II. žaloby, podle něhož byla předmětná porážka včas nahlášena, a kde se navrhuje důkaz prohlášením, resp. svědeckým výsledkem.

Stěžovatel má tudíž za to, že skutková podstata ohledně porušení ust. § 23 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona nemá oporu ve spisech a opírá se jednostranně pouze o tvrzení pracovníka veterinární správy a vyjádření neurčitěho obsahu, zatímco na navržené důkazy stěžovatele nebyl brán zřetel. Správní orgán tak podle něj neshromáždil důkazy prokazující jeho závěry, nýbrž pouze listiny, které obsahují ničím nepodložená tvrzení (o včasném nenahlášení) a neurčité vyjádření stěžovatele („v zásadě souhlasím...“).

Z uvedených důvodů žádá stěžovatel Nejvyšší správní soud, aby napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná ve svém vyjádření ke kasační stížnosti ze dne 18. 5. 2005 trvá na tom, že porušení ust. § 23 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona stěžovatelem bylo spolehlivě prokázáno. Poukazuje přitom na kontrolní protokol ze dne 1. 7. 2002, vyjádření stěžovatele ze dne 9. 7. 2002 (ve kterém stěžovatel zjištění obsažená v protokolu nijak nezpochybnil) a zápis z jednání ze dne 17. 7. 2002, kdy stěžovatel s porušením zákona výslovně souhlasil. Podle žalované se nejednalo o souhlas neurčitý a obecný, naopak stěžovatelka si byla podle ní porušení zákona dobře vědoma a při jednání to přiznala.

Veterinární osvědčení č. 87/02 a 88/02 pak nejsou dokumenty ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona, nýbrž potvrzení veterinárního lékaře, který v územním obvodu okresu vykonává veterinární preventivní, diagnostickou a léčebnou činnost podnikatelským způsobem a vypovídají pouze o zdravotním stavu zvířete a o nálezové situaci v chovu, z něhož je zvíře přemísťováno, resp. jeho způsobilosti k přemístění na jatky ve smyslu ust. § 6 odst. 1 písm. b) bodu 2 veterinárního zákona. Příslušná veterinární správa má tyto k dispozici pouze na jatkách, těsně před porážkou, kdy dochází ke kontrole příchozí dodávky jatečných zvířat.

Zpochybňuje-li stěžovatelka protokol ze dne 1. 7. 2002, uvádí k tomu žalovaná, že tento byl pořízen v režimu zákona o státní kontrole a nebyly proti němu podány žádné námítky ani nebyl nijak zpochybněn. Skutečnosti v tomto protokolu uvedené je proto podle názoru žalované nutno považovat za objektivně zjištěný skutkový stav věci, který není možné zpochybnit účelovou a značně opožděnou svědeckou výpovědí zástupce stěžovatele.

Žalovaná proto navrhuje kasační stížnost jako nedůvodnou zamítnout.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu stěžovatelkou uplatněného stížního důvodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Dokazování provedené ve správním řízení považuje Nejvyšší správní soud za dostatečné k přijetí závěru o skutkovém stavu a ze skutkového stavu, tak jak jej správní orgán zjistil, také při posouzení věci vycházel. Ze správního spisu pak Nejvyšší správní soud rekapituluje tyto pro posouzení případu rozhodné skutečnosti:

Veterinárním osvědčením k přemístění zvířete a potvrzením o zdravotním stavu zvířete a nálezové situaci v chovu č. 87/02 a 88/02, vydaným MVDr. P. V., bylo potvrzeno, že zvířata budou přemístěna na běžnou porážku, že nemají žádné onemocnění a že se v chovu nevyskytla žádná nálezová situace. Zvířata měla být přemístěna na jatky VSVF Brno.

Z protokolu o kontrolním zjištění ze dne 1. 7. 2002 sepsaného Městskou veterinární správou v Brně je patrné, že předmětem kontroly bylo zacházení se zvířaty při příjmu na jatkách s malou kapacitou. Za stěžovatelku se kontroly účastnil MVDr. N. Při kontrole bylo zjištěno, že probíhala porážka jatečných prasat. V naháněcí uličce se nacházely dvě prasnice, jedna kráva a jedna jalovice. Jedna kráva se nacházela v zabíjecí pasti. Na zvířata se vztahovala veterinární osvědčení č. 87/02 a 88/02. Příhon těchto zvířat nebyl nahlášen Městské veterinární správě Brno, nebyl proto přítomen úřední veterinární lékař a nebyla

provedena prohlídka před poražením. Při zběžné prohlídce zvířat nebyly zjištěny známky týrání.

Ve svém vyjádření k protokolu o kontrolním zjištění ze dne 4. 7. 2002 uvedl zástupce stěžovatelky MVDr. N., že předmětná dodávka zvířat byla na porážku dovezena nečekaně, neboť došlo k nedorozumění s dodavatelem. O problému jej telefonicky informoval provozní technik. MVDr. N. mu nařídil ustájení zvířat, technik ovšem následně zjistil, že stáj je použita jako skladový prostor, neboť na ústavu se maluje. V té době poráželi řezníci poslední kusy jiného dobytka a omylem porazili i pět prasat z předmětné dodávky. Ostatní zvířata byla vyhnána z dopravního prostředku s tím, že budou ustájena na ústavu velkých zvířat. V uvedenou dobu se dostavili zaměstnanci Městské veterinární správy v Brně, aby vyšetřili zacházení se zvířaty při příjmu na jatky. Porážka prasat tedy podle MVDr. N. proběhla v provozní době určené Městskou veterinární správou, teprve následná porážka prasníc a hovězího dobytka, o níž bylo rozhodnuto poté, co se zvířata nepodařilo ustájit v areálu VFU, probíhala mimo pracovní dobu, avšak s vědomím a za přítomnosti pracovníků Městské veterinární správy.

V protokolu z ústního jednání ve správním řízení ze dne 17. 7. 2002 se konstatuje, že bylo zjištěno, že na jatkách s malou kapacitou v areálu VFU se v hnacích uličkách a v porážecích pastích vyskytovala jatečná zvířata a probíhalo porážení prasat, jejichž příhon nebyl Městské veterinární správě předem oznámen, a proto nebylo provedeno vyšetření před poražením. Tímto jednáním byly dle tohoto protokolu zcela jednoznačně porušeny povinnosti provozovatele jatek dle § 23 odst. 1 písm. a) a c) veterinárního zákona. Zástupce stěžovatelky k tomu uvedl, že zatím nezná některé detaily, které by mohly dokreslit okolnosti případu, v zásadě však souhlasí, že zákon byl porušen.

Dne 24. 7. 2002 vydala Městská veterinární správa v Brně rozhodnutí, jímž uložila podle ust. § 73 odst. 1 písm. b) veterinárního zákona stěžovatelce pokutu ve výši 50 000 Kč za porušení ust. § 23 odst. 1 písm. a) a c) cit. zákona. V odůvodnění mimo jiné uvedla, že jednání citované ve výše uvedených protokolech považuje za velmi vážné porušení veterinárního zákona, neboť provozovatel jatek ohrozil řádné provedení prohlídky jatečných zvířat a masa. Vzhledem k tomu, že se jednalo o první případ, lze však akceptovat odůvodnění stěžovatelky, že se jednalo o nouzové řešení při pochybení dodavatele zvířat a veterinární správa k tomu při stanovení výše pokuty (10% zákonné sazby) přihlédla.

K odvolání stěžovatelky změnila žalovaná prvoinstanční správní rozhodnutí tak, že uložila stěžovateli pokutu ve výši 40 000 Kč z důvodu porušení § 23 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí mimo jiné uvedla, že prvostupňové správní rozhodnutí vychází ze spolehlivě, přesně a úplně zjištěného stavu věci. Vzhledem k tomu, že žalovaná neshledala porušení ust. § 23 odst. 1 písm. a) veterinárního zákona, však vypustila tuto právní kvalifikaci z výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a úměrně tomu snížila i uloženou pokutu.

O stížních námitkách uvažil Nejvyšší správní soud následovně: Stěžovatelka považuje napadený rozsudek Městského soudu v Praze za nesprávný z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., konkrétně proto, že skutková podstata, tak, jak byla zjištěna správním orgánem, nemá oporu ve spise a soud měl z tohoto důvodu správní rozhodnutí zrušit. Dále Městskému soudu v Praze vytýká, že neprovedl navrhovaný důkaz svědeckou výpovědí MVDr. N., což lze podřadit důvodům kasační stížnosti dle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nejvyšší správní soud však názor stěžovatelky nesdílí. Správní orgán ve svém rozhodnutí

vycházel z konkrétních a i stěžovateli známých listin shromážděných ve správním spisu a tyto listinné důkazy vyhodnotil v jejich vzájemné souvislosti a v souladu s pravidly logického uvažování. O rozpor skutkových závěrů s obsahem spisu se tedy nejednalo. Městský soud v Praze se následně ve svém rozsudku vypořádal se všemi žalobními body a následně též zdůvodnil, proč neprovedl stěžovatelkou navržený důkaz. Nejvyšší správní soud považuje za nutné k této otázce zdůraznit, že sdílí právní názor obou správních orgánů i Městského soudu v Praze, že je-li stěžovatelka provozovatelkou jatek v provozu, kde není stálý veterinární dozor a došlo-li k dodávce jatečných zvířat v jiném než původním ohlášeném termínu (a tuto skutečnost ani sama stěžovatelka nezpochybnila), byla tím naplněna skutková podstata správního deliktu podle ust. § 23 odst. 1 písm. c) veterinárního zákona. Oznamovací povinnost zakotvená v tomto ustanovení má totiž za účel zajistit řádné veterinární vyšetření jatečných zvířat před poražením ve smyslu ust. § 21 odst. 5 veterinárního zákona v těch provozech, kde není stálý veterinární dozor. Oznamovací povinnost je tedy řádně splněna pouze v tom případě, pokud se dodávka jatečných zvířat uskuteční v ohlášeném termínu tak, aby mohla být zajištěna přítomnost úředního veterinárního lékaře k vyšetření jatečných zvířat před porážkou. To se v daném případě nestalo a na provedenou dodávku tedy bylo nutno hledět tak, jakoby ohlášena nebyla. Městský soud v Praze pak správně upozornil, že pro rozhodnutí ve věci je právně nevýznamné, či vinou ke svozu zvířat na jatka v jiném termínu došlo. Dovozuje-li tedy stěžovatelka, že příhon a následnou porážku zvířat včas nahlásila, i když k nim došlo z jí nezaviněného důvodu dříve, a navrhuje tuto skutečnost prokázat výsledkem svědka, pak Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené pouze podotýká, že navržený důkaz nesměřuje k prokázání rozhodné skutečnosti. Městskému soudu v Praze tak lze nanejvýš vytknout, že neprovedení svědeckého výsledku odůvodnil kromě správné argumentace dostatečného rozsahu dokazování ve správním řízení také nesprávně poukazem na časový odstup mezi případným svědeckým výsledkem a postihovaným skutkem, nelze mu však vytknout samotnou skutečnost, že svědecký výsledek neprovedl.

Nejvyšší správní soud neshledal naplnění stěžovatelkou formálně uplatněného důvodu dle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. ani fakticky uplatněného důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. a kasační stížnost proto dle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, úspěšnému správnímu orgánu pak nevznikly náklady řízení přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud mu proto náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3 s. ř. s.).

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu

